

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: T. A. L.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, t.č. ZZC Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2013, č.j. KRPU-264823-39/ČJ-2012-040022-CV,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 14.2.2013, č.j. KRPU-264823-39/ČJ-2012-040022-CV, se **ruší pro vady řízení** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve **výši 37,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14.2.2013, č.j. KRPU-264823-39/ČJ-2012-040022-CV, kterým bylo rozhodnuto, že se prodlužuje doba trvání zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalovaného ze dne 22.11.2012, č.j. KRPU-264823-20/ČJ-2012-040022-CV, a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce v žalobě namítá, že došlo v jeho případě k porušení ustanovení § 124 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s čl. 15 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950 (dále jen „Evropská úmluva“), neboť se domnívá, že v jeho případě neexistuje reálný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu (či jiného státu) by mohlo dojít ještě v době zajištění, které nesmí přesáhnout 180 dnů. Pokračující zbavení osobní svobody, jejímž jediným účelem má být právě realizace správního vyhoštění je v takovém případě nutno považovat za neopodstatněné, resp. svévolné.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že v podobném duchu judikoval i Evropský soud pro lidská práva ve věci A. v. Velká Británie, stížnost č. 3455/05, rozsudek velkého senátu z 19.2.2009, v tom smyslu, že tam, kde jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění.

Dle žalobce z výše specifikovaných ustanovení návratové směrnice a Evropské úmluvy vyplývá identický požadavek, aby k zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění došlo pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země skutečně přemístěn a orgány státu musejí s náležitou pečlivostí činit všechny kroky nezbytné k tomu, aby jeho vyhoštění bylo realizováno. Ke stejným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, a ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51.

S poukazem na ustanovení § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, kde je uvedeno, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vykonat, požádal-li cizinec o mezinárodní ochranu a řízení o mezinárodní ochraně, včetně soudního přezkumu, nebylo doposud ukončeno, konstatoval, že učinil v době zajištění prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3a písm. a) bod 4 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a jeho vyhoštění tak v současné době není realizovatelné. Současně žalobce trvá na tom, že v době, po kterou může být maximálně zajištěn (max. 180 dnů od omezení svobody), nebude možné pro překážku azylového řízení jeho vyhoštění realizovat. Uvedl, že z praxe českých správních orgánů a správních soudů je zjevné, že doba trvání správního řízení a navazujících řízení soudních (v případě využití všech opravných prostředků, včetně podání správní žaloby a případné kasační stížnosti) prakticky bezvýjimečně přesahuje dobu 180 dnů (tedy maximální dobu, po kterou může být cizinec zajištěn), a to v mnoha případech několikanásobně. Dle jeho zjištění průměrná délka řízení u Krajského soudu v Praze, při rozhodování o žalobách proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany přesahuje 100 dnů a průměrná délka řízení u Nejvyššího správního soudu v rámci rozhodování o kasačních stížnostech proti rozhodnutí krajských soudů ve věcech udělení mezinárodní ochrany přesahuje 115 dnů. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že průměrná délka řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany pouze u správních soudů přesahuje 215 dnů a je tedy delší než maximální možná délka zajištění cizince za účelem vyhoštění. Žalobce uvedl, že v době podání žaloby je stav řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu ve fázi, že správním orgánem bylo rozhodnuto, že se mu mezinárodní ochrana neuděluje, a on toto rozhodnutí napadl správní žalobou u příslušného krajského soudu, kde o této žalobě probíhá řízení. Žalobce je rozhodnut využít všech opravných prostředků, které mu právní řád přiznává včetně kasační stížnosti k Nejvyššímu správnímu soudu. Podání žaloby a následně též případné podání kasační

stížnosti má odkladný účinek ve vztahu k možné realizaci vyhoštění. Žalobce zastává názor, že i kdyby ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí příslušný krajský soud ve věci správní žaloby ve věci mezinárodní ochrany rozhodl, délka navazujícího soudního řízení u Nejvyššího správního soudu by byla taková, že by s největší pravděpodobností byl žalobce propuštěn ze zajištění dříve, než by skončilo řízení o mezinárodní ochraně včetně soudního přezkumu. Správnímu orgánu musí být tyto údaje dle žalobce známy z jeho úřední činnosti. Správní orgán se však nikterak v žalobou napadeném rozhodnutí nevyjadřuje, proč právě v případě žalobce by mělo k realizaci správního vyhoštění v době zajištění či v maximální přípustné době zajištění dojít. Správní orgán tak neunesl důkazní břemeno ohledně reálného předpokladu vyhoštění žalobce. Dle názoru žalobce rovněž správní vyhoštění v daném konkrétním případě vzhledem k výše uvedeným skutečnostem neplní svou funkci, neboť nebude s největší pravděpodobností naplněn účel omezení svobody, tedy realizace správního vyhoštění.

Další námitka se týká periodicity soudního přezkumu zajištění cizince. Z ustanovení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy je dle žalobce zřejmé, že každý zásah do osobní svobody musí být podroben soudní kontrole. Tato kontrola pak nejen musí proběhnout urychleně a v případě nezákonnosti zbavení svobody vést k propuštění cizince, ale zároveň musí být vykonávána s určitou periodicitou. Evropský soud v minulosti judikoval ve věci Chichkov v. Bulharsko, č. 38822/97, že ustanovení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy představuje procesní záruku zejména proti pokračování takového zajištění, které ačkoliv bylo zpočátku nařízeno zákonným způsobem, se následně mohlo stát nezákonné a ztratit tak své opodstatnění. Požadavky týkající se rychlosti a pravidelnosti soudní kontroly v přiměřených intervalech mají především za cíl, aby nevystalo nebezpečí, že osoba zůstane zajištěna ještě dlouho poté, co zbavení její svobody ztratilo jakékoliv opodstatnění.

Žalobce dále cituje následující část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 97/2012-26, takto: „Podle čl. 5 odst. 4 evropské úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Záruka zakotvená v citovaném článku zahrnuje právo na pravidelný soudní přezkum důvodů pro trvání zbavení osobní svobody. Ten může být prováděn soudy automaticky, postačuje však umožnění cizinci iniciovat takový přezkum v rozumných intervalech (...). Jestliže jiné prostředky nápravy pravidelně trvají dva a více měsíců, aniž jsou k tomu důvody na straně samotných zajištěných cizinců (zejména jimi způsobené obstrukce), je třeba, aby správní orgány stanovovaly v rozhodnutích o zajištění takové lhůty pro trvání zajištění, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu důvodů takového zajištění. (...) V dané souvislosti je nutno vzít v úvahu, že cizinec je podle zákona o pobytu cizinců zajištěn z typově podstatně méně závažných důvodů než vazebně stíhaný obviněný v trestním řízení, takže je nezbytné, aby standard soudní ochrany jeho osobní svobody byl přinejmenším takový, jaký je ve vazebních věcech.“

Žalobce trvá na tom, že v jeho případě byla délka trvání zajištění prodloužena v rozporu se shora uvedenými závěry o 60 dnů, což ho ve svém důsledku zbavuje práva garantovaného čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy, a proto považuje žalobou napadené rozhodnutí za rozporné s citovaným ustanovením Evropské úmluvy.

Dále konstatuje, že dle jeho názoru není podstatné, že je oprávněn kdykoli podat návrh na zahájení řízení podle § 200o zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“),

neboť pro toto řízení není zákonem stanovena žádná lhůta, ve které by muselo být vydáno rozhodnutí, a samotný fakt, že soud o daném návrhu rozhoduje přednostně, bohužel nestačí, k tomu, aby bylo možno uvedený přezkum zajištění považovat za urychlený ve smyslu čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy. Konstatoval rovněž, že dle informací získaných Asociací pro právní otázky imigrace, o.s. je totiž průměrná délka řízení mezi 2 až 4 měsíci. Žalobce trvá na tom, že délka řízení kompatibilní s ustanovením čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy musí být počítána ve dnech a nikoli v týdnech či dokonce měsících.

V závěru žaloby žalobce zdůraznil, že správní orgán při správním rozhodování musí dbát zejména na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, a dále musí i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Dle žalobce v daném konkrétním případě žalovaný nepřihlédl k některým podstatným okolnostem případu, které mohly mít podstatný vliv na závěr o nezbytnosti zajištění žalobce (viz výše rozvedená námitka týkající se realizovatelnosti vyhoštění). Tím došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, což ve svém důsledku mohlo vést k nesprávné aplikaci § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a k nepřiměřenému zásahu do práv žalobce.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k předmětné žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření nejdříve stručně zrekapituloval pobyt žalobce na území České republiky z hlediska legálnosti jeho pobytu. Dále žalovaný uvedl, že dne 23.11.2012 učinil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců prohlášení o mezinárodní ochraně. Z pohledu žalovaného se jedná o úkon účelový s cílem co nejvíce oddálit samotný výkon realizace správního vyhoštění a dále s cílem dosáhnout propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Tento svůj závěr odůvodňuje žalovaný tím, že kdyby měl žalobce jakékoliv obavy z návratu do země původu, určitě by udělal vše pro řádné prodloužení pobytu na území České republiky. Pobyt měl řádně povolen a jen svou nedbalostí a neplněním účelu pobytu mu z důvodu nedoložení náležitostí byla žádost o prodloužení pobytu zamítnuta. Následně v době již neoprávněného pobytu na území České republiky měl žalobce dle žalovaného mnoho možností požádat v České republice o mezinárodní ochranu, což za celou dobu neoprávněného pobytu neučinil. Následně v rámci řízení o správním vyhoštění sice účelově poukázal na obavu postihu ze strany Vietnamu za účast na pražské demonstraci před vietnamskou ambasádou, ale neučinil žádné kroky, které by potvrdily jeho obavy. Z podaného vysvětlení žalobce, které učinil před zajištěním za účelem správního vyhoštění dne 22.11.2012, vyplývá, že si žalobce požádal o nový pas na vietnamském velvyslanectví. Toto jednoznačně dle žalovaného neodpovídá jeho dříve vyřčené obavě. Dle žalovaného rovněž o účelově podané žádosti o mezinárodní ochranu svědčí i snaha zmást hlídku Policie ČR v době zjištění jeho neoprávněného pobytu na území České republiky. O účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu dle žalovaného rovněž svědčí skutečnost, že žalobce sám ve svém vyjádření v podání vysvětlení ze dne 22.11.2012 uvedl, že mu není známa žádná překážka, která by mu bránila v návratu do Vietnamu. Dle žalovaného tedy žalobce naplnil veškeré podmínky pro zajištění za účelem správního vyhoštění, a proto žalovaný přistoupil k jeho zajištění. Současně se zajištěním žalobce byly učiněny kroky k realizaci žalobcova vyhoštění z území členských států EU. Žalovaný požádal Ředitelství služby cizinecké policie o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění. Žalovaný na základě svých zkušeností

odhadl, že uvedené úkony by mohly být učiněny a vyřízeny, za podmínky vstřícnosti a rychlého jednání z vietnamské strany, v době původní doby zajištění, to je 90 dnů od prvotního omezení osobní svobody žalobce. Jelikož jednání s vietnamskou stranou a dále ověřování totožnosti žalobce a vystavení cestovního dokladu je samo o sobě velmi zdoluhavé, přistoupil žalovaný v prvotním zajištění ke stanovení doby zajištění na 90 dnů z možných 180 dnů. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nebyl schopen uvést přesnou adresu místa narození, nezbytnou pro ověření totožnosti žalobce vietnamskou stranou, a dále vzhledem ke skutečnosti, že žalobce účelově požádal v České republice o mezinárodní ochranu formou azylu, nepodařilo se v době prvotní doby zajištění ověřit totožnost žalobce, kdy do dnešního dne nepřišla žádná odpověď od vietnamské strany, a tedy nebyl žalobci vystaven náhradní cestovní doklad. Nebylo tedy možno učinit cestou Ředitelství služby cizinecké policie další kroky vedoucí k realizaci správního vyhoštění, jako je obstarání letenky a případně průjezdních víz. Realizace správního vyhoštění byla ze strany žalobce oddálena účelovým prohlášením žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovanému je známo, že žádost žalobce ve věci mezinárodní ochrany byla příslušným správním orgánem zamítnuta a proti tomuto rozhodnutí podal žalobce správní žalobu ke Krajskému soudu v Praze dne 8.1.2013. Žalovaný považuje za pravděpodobné a na základě obdobných rozhodnutí krajského soudu ohledně žalob proti rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany formou azylu u státních příslušníků Vietnamu i za předvídatelné, že žaloba bude jako v obdobných případech zamítnuta. Žalovaný zdůraznil, že nemůže předjímat, jaké kroky budou následně učiněny ze strany žalobce, tedy ani to, zda využije žalobce všech opravných prostředků včetně kasační stížnosti.

Žalovaný rovněž uvedl, že je mu známo, že Nejvyšší správní soud předložil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku, jejímž předmětem byla právě skutečnost, zda v případě, kdy cizinec zajištěný za účelem vyhoštění požádá o mezinárodní ochranu, je nutno automaticky ukončit zajištění za účelem vyhoštění. O této předběžné otázce doposud nebylo rozhodnuto. Ve věci uvedené předběžné otázky je žalobci známo pouze stanovisko generálního advokáta k této věci, kde je mimo jiné uvedeno, že:

„... V případě zneužití azylového práva, tj. v případě, kdy jsou dány jasné a shodující se indicie o tom, že právní úprava udělování azylu byla využita s cílem znemožnit uplatnění směrnice č. 2008/115/ES, může být dotyčný ponechán v zajištění podle této směrnice a veškerá příprava jeho vyhoštění může pokračovat, pokud nebude vyhoštění vykonáno do skončení azylového řízení, pokud se zásada nevracení uplatní v celé své šíři a pokud bude žádost o azyl posouzena a vyřízena podle veškerých pravidel stanovených mimo jiné směrnicí Rady č. 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka, a to při dodržení veškerých záruk, které jsou v tomto ohledu žadateli o azyl poskytnuty. To znamená, že pokračování zajištění na základě směrnice č. 2008/115/ES musí respektovat veškeré záruky stanovené v čl. 15 až 18 této směrnice, včetně záruk týkajících se maximální délky doby zajištění.“

Žalovaný tedy trvá na tom, že do doby rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu není automatickým důvodem pro propuštění cizince ze zajištění. V daném konkrétním případě žalovaný rozhodoval o prodloužení zajištění žalobce v době, kdy nebylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení žalobci mezinárodní ochrany formou azylu. Stanovil tedy dobu prodloužení zajištění odpovídající průběhu řízení o žalobě. V dané době nebylo možno usuzovat, jak bude žalobce dále postupovat a zda vůbec kasační stížnost bude podána. Taktéž za současné situace, kdy je žalovanému známo, že žalobce je odhodlán podat kasační stížnost ve věci nepřiznání azylu, nepřísluší žalovanému nijakým způsobem předjímat dobu rozhodování

u Nejvyššího správního soudu, byť jsou mu známy doby trvání řízení o kasačních stížnostech v obdobných případech.

Žalovaný konstatoval, že k zajištění žalobce přistoupil až poté, co mu umožnil dobrovolný návrat do země původu, a ten svojí naprostou ignorancí právních předpisů a rozhodnutí žalovaného nevyužil možnosti nebýt vrácen nuceně do země původu. Žalovanému dle jeho názoru nezbylo nic jiného než žalobce zajistit a realizovat jeho správní vyhoštění. Nic na této situaci dle žalovaného nemění ani žádost o mezinárodní ochranu formou azylu, neboť ta žalobci přiznána nebyla, ba naopak byla žalobcem podána zcela účelově. Její podání mělo za cíl pouze co nejdéle oddálit nucený návrat do země původu a pokud možno dosáhnout propuštění ze zajištění a mít tak možnost i v budoucnu mařit správní vyhoštění a ztížit výkon realizace správního vyhoštění dalším neoprávněným pobytem na území členských států EU, popřípadě se skrývat a ztížit tím realizaci správního vyhoštění.

Žalovaný trvá na tom, že realizace správního vyhoštění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a na základě zjištěných skutečností reálná v rámci stanovené doby. Doba trvání zajištění byla rovněž stanovena s přihlédnutím na skutečnost, aby trvala co nejkratší dobu, během které byly s náležitou pečlivostí činy úkony směřující k realizaci vyhoštění.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce svým vlastním účelovým jednáním se snaží co nejvíce oddálit realizaci správního vyhoštění. Žalobce se tedy dle jeho názoru sám dostal do situace, kdy realizaci správního vyhoštění pouze oddaluje a nikoli znemožňuje. Dle názoru žalovaného je realizace správního vyhoštění více než potenciálně možná.

Žalovaný trvá na tom, že zvážil při svém rozhodování veškeré zákonem i judikaturou stanovené skutečnosti. Kromě jiného také posoudil a náležitě odůvodnil své úvahy o více než potenciální možnosti realizace správního vyhoštění, kdy jednoznačně uvádí, že účelovou žádostí o mezinárodní ochranu žalobce pouze oddaluje realizaci správního vyhoštění. Poukázal na skutečnost, že aniž by předjímal rozhodnutí soudů, je velice pravděpodobné, že žalobci azyl přiznán nebude. Zdůraznil, že je nutné ke každému případu přistupovat individuálně a nelze tedy předjímat doby řízení u soudů, tak jak tou činí žalobce.

K námitce týkající se periodicity soudního přezkumu žalovaný uvedl, že žalobce řádně poučil o možnostech podání žalob jak ke krajskému soudu v rámci správního soudnictví, tak i k příslušnému okresnímu soudu podle § 200o o.s.ř. Zdůraznil, že řízení před okresním soudem je vázáno lhůtami stanovenými v § 200q o.s.ř., kde je stanoveno, že policie je povinna doložit spis a vyjádření neprodleně, je-li návrh podán prostřednictvím policie pak do 24 hodin. Dále lhůtami v ustanovení § 200u o.s.ř., kde je uvedeno, že soud je povinen návrh projednat přednostně a s největším urychlením. Žalovaný podotýká, že řízení podle § 200o a násl. o.s.ř. se již v minulosti účastnil a nesouhlasí se žalobcem, že by byla vedena 2 až 4 měsíce. Naopak se jednalo o řízení trvající maximálně 2 týdny. Dle žalovaného je právo na soudní kontrolu při omezení svobody jednoznačně zachováno a žalobce má zcela ve své moci tuto kontrolu iniciovat. Žalobce však svého práva až do podání této žaloby nevyužil a žádný návrh na propuštění na svobodu nepodal, ačkoli byl řádně poučen a jak vyplývá z podané žaloby, jsou mu známy možnosti soudního přezkumu o zajištění i rozhodnutí o prodloužení zajištění.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

K námitce týkající se periodicity soudního přezkumu a nedostatečnosti ochrany žalobce v důsledku průtahů v případě řízení dle § 200o o.s.ř. soud uvádí následující.

Ve svém žalobním návrhu se žalobce neopírá o žádnou relevantní vnitrostátní právní úpravu. Celý tento žalobní bod je založen na odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 97/2012-26. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že citace tohoto rozsudku, kterou učinil žalobce ve své žalobě je nepřesná. Věta v citaci, která je výše v rekapitulaci žaloby podtržena (a byla podtržena i v samotné žalobě) se v předmětném rozsudku na místě, kde by dle předmětné citace měla být situována, vůbec nenachází. Citace použitá žalobcem pak v důsledku vytržení z kontextu celého rozsudku posouvá nepřijatelným způsobem obsah závěru, ke kterému Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí dospěl.

Předmětem kasační stížnosti, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 97/2012-26, rozhodoval, byla námitka, že se Městský soud v Praze soud řádně nezabýval otázkou neúčinnosti soudní ochrany v případě řízení o propuštění cizince ze zajištění podle o.s.ř. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že pokud soud ve správním soudnictví přezkoumává rozhodnutí o zajištění cizince, je povinen se k žalobní námitce zabývat neúčinností prostředků upravených v ust. § 200o až § 200u o.s.ř., a to za předpokladu, že je tato námitka podložena relevantními informacemi o běžné délce těchto soudních řízení. Dále je v citovaném rozsudku výslovně uvedeno: *„Je tedy na městském soudu, aby v dalším řízení zjistil, jaká je dosavadní soudní praxe na soudech, které ve věcech cizinců rozhodují, resp. rozhodovaly podle ust. § 200o až § 200u o. s. ř. (v současné době pouze Okresní soud v Mladé Boleslavi; dříve také Okresní soud v Břeclavi). Je nutné odlišit soudní praxi, kdy rozhodování trvá déle v ojedinělých případech, nebo kdy je délka soudního řízení ovlivněna např. obstrukcemi zajištěných cizinců, od soudní praxe, kdy pravidelně takové řízení trvá dva a více měsíců. Pokud by se jednalo o ojedinělé případy, není důvodu o účinnosti řízení podle ust. § 200o až § 200u o. s. ř. z hledisek čl. 5 odst. 4 evropské úmluvy pochybovat. Naopak, pokud by se jednalo o převažující praxi, bude na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tím, že doba bude stanovena takto krátce, budou správní orgány rozhodující ve věcech omezení osobní svobody cizince, a případně soudy v rámci soudního přezkumu, přinuceny se zhruba v měsíčních intervalech zkoumat, podobně jako ve vazebních věcech v trestním řízení, splnění podmínek pro trvání zajištění.“*

Z výše uvedené citace jednoznačně vyplývá, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku nedospěl ke kategorickému závěru, že délka prodloužení zajištění může trvat maximálně 30 dní bez dalšího, jak se snažil v žalobě dovodit žalobce, ale naopak z ní vyplývá, že třicetidenní délku prodloužení zajištění by považoval Nejvyšší správní soud za

maximální v případě zjištění zcela konkrétních skutečností, jejichž ověření v daném rozsudku uložil Městskému soudu v Praze.

V daném konkrétním případě musí soud zdůraznit, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce se nikdy nepokusil využít možnosti soudního přezkumu oprávněnosti trvání jeho zajištění za účelem správního vyhoštění postupem dle § 200o a násl. o.s.ř. Rovněž žalobce v daném konkrétním případě nesplnil základní podmínku k tomu, aby zdejší soud mohl přistoupit k přezkumu účinnosti prostředků upravených v § 200o a násl. o.s.ř., stanovenou ve výše citovaném rozsudku Nejvyšším správním soudem spočívající v přeložení relevantních informací o běžné délce těchto soudních řízení. Žalobce bez dalšího v žalobě pouze uvedl údaj převzatý z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. V daném případě šlo o údaj získaný Asociací pro právní otázky migrace, o.s. k řízení před Městským soudem v Praze, který v předmětné věci rozhodoval v dubnu 2012. Tento údaj byl tedy získán přibližně rok před rozhodováním soudu v této konkrétní věci. Takový údaj nelze považovat za relevantní informaci ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, která by mohla založit důvodnost přezkumu účinnosti prostředků upravených v § 200o až § 200u o.s.ř. Nelze za relevantní informaci považovat rok starý údaj v případě, že se týká řízení, která mají být rozhodována v řádech dnů či týdnů. Navíc musí soud zdůraznit, že ani tato samotná informace Asociace pro právní otázky migrace, o.s. nebyla v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu shledána jako dostatečná, pro zpochybnění funkčnosti přezkumu trvání zajištění postupem dle § 200o a násl. o.s.ř., ale bylo uloženo Městskému soudu, aby si dále ověřil skutečný stav věci.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že v daném případě je tato žalobcova námitka založena na nesprávné interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu a není ani nijak fakticky podložena. Dle soudu se jedná o zcela účelovou argumentaci.

S ohledem na výše uvedené shledal soud tuto námitku jako zcela nedůvodnou.

Následně se soud zabýval námitkou žalobce, že v žalobou napadeném rozhodnutí není dostatečným způsobem vyhodnocena otázka reálného předpokladu realizace správního vyhoštění v době trvání zajištění. V rámci této své námitky žalobce zejména zdůrazňoval, že s ohledem na jeho žádost o přiznání mezinárodní ochrany a zejména s ohledem na skutečnost, že podal správní žalobu proti rozhodnutí o této jeho žádosti, nebude možno realizovat jeho vyhoštění ani v případě využití maximální stoosmdesátidenní lhůty pro jeho zajištění za účelem vyhoštění. Ve článku V. žaloby pak žalobce rovněž zdůraznil, že žalovaný ani k otázce běhu řízení týkajícího se jeho žádosti o mezinárodní ochranu formou azylu nijak v žalobou napadeném rozhodnutí nepřihlédl.

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalovaný měl povědomí o skutečnosti, že žalobce ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí požádal o mezinárodní ochranu formou azylu, že o této jeho žádosti bylo příslušným správním orgánem negativně rozhodnuto a že toto rozhodnutí o žádosti o azyl žalobce ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí napadl prostřednictvím správní žaloby, o níž nebylo ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Když se žalovaný v předmětném rozhodnutí vypořádával s otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění v době trvání žalobcova zajištění, žádným způsobem se nezabýval možností realizování vyhoštění ve vztahu k probíhajícímu soudnímu řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o azyl, ačkoli o tomto řízení, jak již bylo výše uvedeno, věděl. Žalovaný se sice s touto problematikou obsáhle vypořádal ve svém vyjádření k žalobě, ovšem i přes to nezbyvá soudu než konstatovat, že v samotném žalobou napadeném rozhodnutí se s touto otázkou, pro

možnost realizace správního vyhoštění velice podstatnou, žádným způsobem nevypořádal a žalobou napadené rozhodnutí tak trpí vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Pro úplnost soud poznamenává, že nespatřuje ve skutečnosti, že cizinec podá v době zajištění za účelem vyhoštění žádost o mezinárodní ochranu automatický důvod pro ukončení zajištění. Až do konečného rozhodnutí Soudního dvoru Evropské unie je dle názoru soudu možno vycházet z návrhu generálního advokáta, ze kterého vyplývá, že v případě obstrukčního charakteru žádosti o mezinárodní ochranu je možno ponechat cizince v zajištění za účelem správního vyhoštění, ovšem je nutno respektovat maximální délku zajištění. Rovněž je nutno v případě rozhodování o prodloužení zajištění se jednoznačně vypořádat s otázkou reálnosti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany v době zajištění cizince. V takovém případě jako určité vodítko dle soudu může sloužit i ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu, kde jsou stanoveny lhůty pro rozhodování soudů v některých věcech přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 37,-Kč, která odpovídá poštovnému za podání žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 19. března 2013

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová